

BIULETYN

CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

1972

Warszawa, dnia 10 kwietnia 1972 r.

Nr 6

SPIS TREŚCI

Dział A

- Poz. 46 — wyjaśnienie CRZZ z dnia 2 marca 1972 r. w sprawie właściwości komisji rozjemczych w sporach o nagrody z funduszu zakładowego 82

Dział B

- Poz. 47 — rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 27 stycznia 1972 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie funduszu zakładowego w niektórych przedsiębiorstwach resortu przemysłu spożywczego i skupu 82
- „ 48 — uchwała nr 7 Rady Ministrów z dnia 7 stycznia 1972 r. w sprawie funduszu na nagrody i cele socjalno-bytowe w przedsiębiorstwie „Polskie Koleje Państwowe” 83
- „ 49 — uchwała nr 22 Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 1972 r. w sprawie jednorodzinnego budownictwa mieszkaniowego 84
- „ 50 — uchwała nr 30 Rady Ministrów z dnia 1 lutego 1972 r. zmieniająca uchwałę w sprawie zasad korzystania ze świadczeń zakładów lecznictwa uzdrowiskowego 86
- „ 51 — uchwała nr 32 Rady Ministrów z dnia 3 lutego 1972 r. w sprawie wymiaru urlopów wypoczynkowych dla niektórych pracowników zatrudnionych w Polskiej Akademii Nauk, w instytutach naukowo-badawczych oraz w bibliotekach naukowych 86
- „ 52 — uchwała nr 41 Rady Ministrów z dnia 8 lutego 1972 r. w sprawie zakładowych funduszy mieszkaniowych 87
- „ 53 — zarządzenie nr 9 Prezesa Rady Ministrów z dnia 1 lutego 1972 r. w sprawie usprawnienia organizacji pracy kierowników naczelnych, centralnych i terenowych organów administracji oraz kierowników jednostek gospodarczych i instytucji 89
- „ 54 — zarządzenie Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 18 stycznia 1972 r. w sprawie ustalenia kategorii potrzeb mieszkaniowych oraz kolejności i trybu ich zaspokajania przy przydziale mieszkań pozostających w dyspozycji rad narodowych i zakładów pracy 90
- „ 55 — zarządzenie Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 18 stycznia 1972 r. w sprawie zasad ustalania norm zaludnienia lokali mieszkalnych 93
- „ 56 — zarządzenie Ministra Gospodarki Komunalnej i Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 18 stycznia 1972 r. w sprawie zasad i trybu realizacji ponadnormatywnego wyposażenia i wykończenia mieszkań spółdzielczych 94
- „ 57 — zarządzenie Ministra Finansów z dnia 7 lutego 1972 r. w sprawie pomocy kredytowej Państwa na budownictwo mieszkaniowe realizowane na terenie gromad przez pracowników niektórych uspołecznionych zakładów pracy związanych z produkcją rolną 94

DZIAŁ A

46.

**WYJAŚNIENIE
CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH**

z dnia 2 marca 1972 r.

w sprawie właściwości komisji rozjemczych w sporach o nagrody z funduszu zakładowego.

W związku z wątpliwościami dotyczącymi właściwości komisji rozjemczych w zakresie rozpatrywania sporów o nagrody z funduszu zakładowego, Centralna Rada Związków Zawodowych wyjaśnia, co następuje:

Nagrody z funduszu zakładowego są przyznawane na podstawie zakładowych regulaminów uchwalanych przez konferencje samorządu robotniczego lub konferencje ekonomiczne.

Nagrody te są świadczeniami ze stosunku pracy, ponieważ może je otrzymać tylko pracownik zatrudniony na podstawie umowy o pracę w zależności od spełnienia warunków wymienionych w re-

gulaminie, a w szczególności od przestrzegania dyscypliny pracy i wkładu pracy.

W związku z powyższym nagrody z funduszu zakładowego mogą być dochodzone w postępowaniu przed komisjami rozjemczymi.

Komisje rozjemcze są uprawnione do orzekania tylko co do zgodności decyzji w przedmiocie nagrody z postanowieniami zakładowego regulaminu tych nagród.

Nie należy natomiast do właściwości komisji rozjemczych rozpatrywanie sporów na tle ustalania treści tych regulaminów, jak też sporów na tle przeznaczania środków z funduszu zakładowego na poszczególne cele.

DZIAŁ B

47.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 27 stycznia 1972 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie funduszu zakładowego w niektórych przedsiębiorstwach resortu przemysłu spożywczego i skupu.*(Dziennik Ustaw z dnia 11 lutego 1972 r. Nr 5, poz. 22)*

Na podstawie art. 4 i 5 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1960 r. Nr 13, poz. 78) po zasięgnięciu opinii Centralnej Rady Związków Zawodowych zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 1966 r. w sprawie funduszu zakładowego w niektórych przedsiębiorstwach resortu przemysłu spożywczego i skupu (Dz. U. z 1966 r. Nr 8, poz. 51 i z 1968 r. Nr 48, poz. 339) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w § 2:
 - a) pkt 4 otrzymuje brzmienie: „4) „dyrektywnym wskaźniku” — należy przez to rozumieć ustalony przez jednostkę nadrzędną jeden z następujących wskaźników wynikających z zadań narodowego planu gospodarczego:
 - a) rentowności,
 - b) kwoty zysku,
 - c) wynikowego poziomu kosztów,
 - d) stopy zysku,
 - e) udziału kosztów w wartości produkcji”,
 - b) dotychczasowe pkt 5 i 6 skreśla się, a pkt 7 otrzymuje kolejną numerację 5;
 - 2) w § 4 ust. 1 skreśla się wyraz „rentowności”;
 - 3) w § 6:
 - a) wprowadza się nowy ust. 1 w brzmieniu:

„1. W przedsiębiorstwach przemysłu mięsnego dodatkowy fundusz zakładowy tworzy się w zależności od stopnia osiągniętej poprawy planowanego zysku albo zmniejszenia planowanej straty. Stawki stanowiąc podstawę do naliczania wysokości odpisów dodatkowego funduszu zakładowego za poprawę planowanego wyniku finansowego ustala Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac w porozumieniu z Ministrem Finansów, na wniosek Ministra Przemysłu Spożywczego i Skupu uzgodniony z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Przemysłu Spożywczego i Cukrowniczego.”

b) dotychczasowe ust. 1—3 otrzymują kolejne oznaczenie 2—4;

4) w § 7 wyrazy „rzeczywistą rentowność wyższą od rentowności dyrektywnej” zastępuje się wyrazami „poprawę wskaźnika dyrektywnego”;

5) § 8 otrzymuje brzmienie:

„§ 8. 1. Jeżeli przedsiębiorstwa, o których mowa w § 7, zaplanują poprawę wskaźnika dyrektywnego i osiągną ją, fundusz zakładowy przypadający za osiągnięcie zaplanowanej poprawy wskaźnika dyrektywnego oblicza się według stawek podanych w tabeli (załącznik nr 2 do rozporządzenia), zwiększonych o 30%.

2. W razie przekroczenia planowanego wskaźnika

dyrektywnego, o którym mowa w ust. 1, fundusz zakładowy, przypadający za to przekroczenie, oblicza się według stawek podanych w tabeli (załącznik nr 2 do rozporządzenia).”;

6) w § 9 ust. 1 i 2 wyrazy „dyrektywnej rentowności” zastępuje się wyrazami „wskaźnika dyrektywnego”;

7) § 13 otrzymuje brzmienie:

„§ 13. 1. W zakładach wchodzących w skład przedsiębiorstw przemysłu mięsnego oraz przemysłu zbożowo-młynarskiego, prowadzących oprócz działalności przemysłowej także działalność w zakresie obrotu (skupu) i tuczu, tworzy się zasadniczy fundusz zakładowy w sposób określony w § 4.

2. W zakładach, o których mowa w ust. 1, dodatkowy fundusz zakładowy tworzy się:

1) w przemyśle mięsnym — w sposób określony w § 6 ust. 1,

2) w przemyśle zbożowo-młynarskim — w sposób określony w § 7.”;

8) w załączniku nr 2 do rozporządzenia w tytule tabeli, w tabeli oraz w tekście objaśnień skreśla się wyrazy „rentowności”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma zastosowanie do tworzenia funduszu zakładowego za rok 1971 i lata następne.

Prezes Rady Ministrów: *P. Jaroszewicz*

48.

UCHWAŁA Nr 7 RADY MINISTRÓW

z dnia 7 stycznia 1972 r.

w sprawie funduszu na nagrody i cele socjalno-bytowe w przedsiębiorstwie „Polskie Koleje Państwowe”.

(*Monitor Polski z dnia 8 lutego 1972 r. Nr 8, poz. 49*)

W celu stworzenia warunków do dalszej poprawy pracy transportu kolejowego i lepszego zaspokajania potrzeb przewozowych gospodarki narodowej Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. 1. W przedsiębiorstwie „Polskie Koleje Państwowe” tworzy się fundusz na nagrody i cele socjalno-bytowe, zwany dalej „funduszem”.

2. Fundusz wynosi 3,5% planowanego na dany rok osobowego funduszu płac, jeżeli przedsiębiorstwo:

1) wykona zadania przewozu ładunków w tonach kolejami normalnotorowymi, ustalone na dany rok w narodowym planie gospodarczym,

2) nie przekroczy osobowego funduszu płac ustalonego na dany rok w narodowym planie gospodarczym.

3. W razie przekroczenia planu przewozu ładunków wysokość funduszu ulega zwiększeniu w relacji: za każdy 1% przekroczenia planu przewozu ładunków o 0,5% planowanego osobowego funduszu płac. Zwiększenie, o którym mowa, stosuje się do 5% przekroczenia planu przewozu ładunków.

4. W razie obniżki kosztów własnych, liczonej na 1 tonokilometr zastępczy działalności podstawowej kolei normalnotorowych, w stosunku do roku poprzedniego, wysokość funduszu ulega zwiększeniu w relacji: za każdą 0,1% obniżki kosztu własnego o 0,1% planowanego osobowego funduszu płac.

5. W razie niewykonania zadań przewozowych, zwiększenia kosztów własnych, liczonych na 1 tonokilometr zastępczy działalności podstawowej kolei normalnotorowych, w stosunku do roku poprzedniego lub nieuzasadnionego przekroczenia planowanego osobowego funduszu płac wysokość funduszu, o którym mowa w ust. 2, ulega zmniejszeniu:

1) za każdy 1% niewykonania planu przewozu ładunków o 0,5% planowanego osobowego funduszu płac,

2) za każdą 0,1% zwiększenia kosztu własnego o 0,1% planowanego osobowego funduszu płac,

3) o bezwzględną wielkość nieuzasadnionego przekroczenia planowanego osobowego funduszu płac.

§ 2. 1. Przedsiębiorstwo „Polskie Koleje Państwowe” przeznacza na pokrycie funduszu obliczonego zgodnie z zasadami, o których mowa w § 1, do 25% zysku osiągniętego w danym roku.

2. Upoważnia się Ministra Finansów do zmiany stawki procentowej określonej w ust. 1, jeżeli nastąpią zmiany cen sprzedaży produkcji usług i środków produkcji, jak również zmiany wysokości taryf, marż, stawek płac, składek na ubezpieczenia majątkowe i osobowe oraz społeczne, stawek podatkowych, stopy procentowej oraz zmiany zasad i norm amortyzacji.

3. Jeżeli fundusz tworzony w sposób określony w ust. 1, z uwzględnieniem zwiększeń określonych w § 1 ust. 3 i 4, przekroczy wielkość środków odpowiadających 5% planowanego na dany rok osobowego funduszu płac, z nadwyżki przedsiębiorstwo „Polskie Koleje Państwowe” tworzy rezerwę na nagrody i cele socjalno-bytowe.

4. Jeżeli fundusz utworzony w sposób określony w § 1 ust. 2, 3, 4 i 5 nie znajdzie pokrycia w przeznaczonej na ten cel części zysku, przedsiębiorstwo „Polskie Koleje Państwowe” może uzupełnić fundusz:

1) z rezerwy tworzonej w sposób określony w ust. 3,

2) w razie braku środków rezerwowych — z zysku roku bieżącego z potrąceniem tej kwoty z zysku roku następnego.

§ 3. Podstawą do ustalenia części zysku przeznaczonej na fundusz jest zysk zweryfikowany w sposób określony w obowiązujących przepisach.

§ 4. W razie niewykonania 5% lub więcej planu przewozów, przedsiębiorstwo może utworzyć fundusz

w ciężar kosztów tylko do wysokości 0,2% planowanego na dany rok osobowego funduszu płac.

§ 5. Za uzasadnione przekroczenie planowanego osobowego funduszu płac uznaje się zmiany w planie osobowego funduszu płac dokonane na podstawie obowiązujących przepisów lub odpowiednich decyzji Rady Ministrów, Prezydium Rządu, Komisji Planowania przy Radzie Ministrów i Komitetu Pracy i Płac.

§ 6. 1. Środki funduszu przeznacza się:

1) w 60% na nagrody indywidualne dla pracowników,

2) w 40% na budownictwo mieszkaniowe i inne cele socjalno-bytowe pracowników.

2. Fundusz w części przeznaczonej na nagrody indywidualne dla pracowników Minister Komunikacji przydziela:

1) jednostkom organizacyjnym przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe” odpowiednio do wyników i konkretnych osiągnięć w realizacji zadań przewozowych i eksploatacyjnych kolei,

2) pracownikom za szczególne osiągnięcia w realizacji zadań gospodarczych.

3. Zasady podziału funduszu ustala Minister Komunikacji w porozumieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Kolejowych Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

§ 7. 1. Wypłata środków z funduszu może nastąpić po zatwierdzeniu rocznego sprawozdania finansowego przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe” w ustalonym trybie i po stwierdzeniu, że zostały spełnione warunki tworzenia funduszu.

2. Przedsiębiorstwo „Polskie Koleje Państwowe” może jednak dokonywać po upływie I półrocza wypłat zaliczkowych w wysokości nie przekraczającej 0,5% osobowego funduszu płac planowanego na ten okres.

3. Jeżeli po zakończeniu roku okaże się, że przedsiębiorstwo „Polskie Koleje Państwowe” nie użyło prawa do utworzenia funduszu, wówczas wypłaty zaliczkowe obciążają fundusz rezerwowy określony w § 2 ust. 3, a w razie braku środków z tego funduszu — fundusz roku następnego.

§ 8. W zakresie uregulowanym uchwałą tracą moc przepisy:

1) uchwały nr 84 Rady Ministrów z dnia 3 marca 1960 r. w sprawie finansowania wydatków za osiągnięcia ekonomiczne załóg w niektórych państwowych jednostkach organizacyjnych (Monitor Polski z 1960 r. Nr 33, poz. 162 i z 1961 r. Nr 81, poz. 343),

2) zarządzenia nr 28 Prezesa Rady Ministrów z dnia 8 maja 1967 r. w sprawie zmian w wykazie jednostek organizacyjnych uprawnionych do tworzenia funduszu na finansowanie wydatków za osiągnięcia ekonomiczne załóg w niektórych państwowych jednostkach organizacyjnych (Monitor Polski Nr 28, poz. 128).

§ 9. Wykonanie uchwały porucza się Ministrom Komunikacji i Finansów oraz Przewodniczącemu Komitetu Pracy i Płac.

§ 10. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1972 r.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

49.

UCHWAŁA Nr 22 RADY MINISTRÓW

z dnia 28 stycznia 1972 r.

w sprawie jednorodzinne budownictwa mieszkaniowego.

(Monitor Polski z dnia 14 lutego 1972 r. Nr 9, poz. 60)

W celu zapewnienia dodatkowych ułatwień, sprzyjających zwiększeniu jednorodzinne budownictwa mieszkaniowego dla ludności nierolniczej, Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Z pomocy Państwa, określonej w niniejszej uchwale, mogą korzystać osoby fizyczne i spółdzielnie budownictwa mieszkaniowego, budujące domy jednorodzinne lub lokale w małych domach mieszkalnych.

2. Pojęcie domu jednorodzinne oraz lokalu w małym domu mieszkalnym, zwanych dalej „domami jednorodzinne”, określają przepisy o wyłączeniu spod publicznej gospodarki lokalami domów jednorodzinne oraz lokali w domach spółdzielni mieszkaniowe.

§ 2. 1. Prezydium rad narodowe zapewnią koordynację całości poczynań, związanych z programowaniem, przygotowaniem, zapewnieniem materiałów i kredytów oraz realizacją jednorodzinne budownictwa mieszkaniowe na swoim terenie.

2. W szczególności prezydium rad narodowe zapewnią:

1) zorganizowanie sprawnej obsługi inwestorów, podejmujących budowę domów jednorodzinne, w drodze skupienia w jednej jednostce organizacyjnej czynności, związanych z uzyskaniem lokalizacji i pozwolenia na budowę, dostarczeniem dokumentacji typowej lub jej adaptacją, uzyskaniem działki budowlanej, świadczeniem poradnictwa organizacyjnego i technicznego, pełnieniem fachowego nadzoru i instruktażu technicznego oraz udzieleniem pomocy w zapewnieniu kompletu materiałów budowlanych, instalacyjnych i wyposażeniowych oraz kredytu bankowego,

2) usprawnienie i uproszczenie postępowania, związanego z uzyskaniem działki budowlanej i pozwolenia na budowę,

3) świadczenie przez wyspecjalizowane jednostki usług inwestora zastępczego.

3. Zasady odpłatności za czynności (usługi), o których mowa w § 2, ust. 2, określają odrębne przepisy.

§ 3. 1. Prezydium wojewódzkich, powiatowych i miejskich rad narodowych mogą powoływać z ini-

cyjatywy ludności lub zakładów pracy komitety budowy domów jednorodzinnych.

2. Zadaniem komitetów budowy domów jednorodzinnych jest koordynacja działalności wszystkich jednostek zainteresowanych w rozwoju budownictwa jednorodzinnego na danym terenie, w szczególności zmierzających do wykorzystania lokalnych rezerw materiałowych i sprzętowych zakładów pracy.

3. W skład komitetów budowy domów jednorodzinnych wchodzi przedstawiciele rad narodowych, organizacji społeczno-zawodowych, zakładów pracy i banków.

§ 4. 1. Prezydium rad narodowych zapewnią:

1) wyznaczenie w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego odpowiednich terenów dla jednorodzinnego budownictwa mieszkaniowego z uwzględnieniem zwiększenia koncentracji zabudowy i intensywności wykorzystania terenów przeznaczonych pod to budownictwo,

2) opracowanie w terminie do dnia 30 czerwca 1972 r. szczegółowych planów zagospodarowania przestrzennego terenów budownictwa jednorodzinnego, niezbędnych do realizacji programów tego budownictwa co najmniej na lata 1972—1975.

2. Szczegółowe plany zagospodarowania przestrzennego, o których mowa w ust. 1, powinny umożliwiać podział terenów na działki budowlane oraz określać zasady i typ zabudowy, a także zasady uzbrojenia terenu.

§ 5. Prezydium rad narodowych zapewnią stopniowo udostępnianie, według obowiązujących zasad, działek budowlanych na cele jednorodzinnego budownictwa mieszkaniowego odpowiednio do występującego zapotrzebowania i planowanych terminów realizacji zabudowy.

§ 6. 1. Uspołecznione jednostki organizacyjne drobnej wytwórczości powinny rozwijać świadczenie usług budowlano-montażowych dla jednorodzinnego budownictwa mieszkaniowego.

2. Państwowe przedsiębiorstwa przemysłowe, produkujące kompletne zestawy domów jednorodzinnych, powinny rozwijać świadczenie usług transportowych i montażowych na rzecz nabywców tych domów.

3. Duże zakłady pracy, których pracownicy podejmują budowę domów jednorodzinnych w sposób zorganizowany, mogą świadczyć odpłatnie usługi na rzecz jednorodzinnego budownictwa mieszkaniowego swoich pracowników.

§ 7. 1. Dla realizacji budowy zwartych kompleksów domów jednorodzinnych w rejonach o dużym i ciągłym zapotrzebowaniu na tego rodzaju budownictwo prezydium wojewódzkich rad narodowych mogą tworzyć terenowe przedsiębiorstwa jednorodzinnego budownictwa mieszkaniowego dla ludności wiejskiej.

2. Do zadań przedsiębiorstw, o których mowa w ust. 1, może w szczególności należeć opracowywanie planów jednorodzinnego budownictwa mieszkaniowego, przygotowanie projektów, budowa domów wraz z niezbędnym uzbrojeniem w stanie surowym zamkniętym lub w pełni wykonanych, produkcja elementów budowlanych, sprzedaż gotowych domów oraz kompletu materiałów niezbędnych do wykonania robót wykończeniowych i instalacyjnych prze-

nabywców oraz wykonywanie usług w zakresie doradztwa organizacyjno-technicznego.

3. Minister Gospodarki Komunalnej w porozumieniu z Ministrem Finansów określi zasady gospodarki finansowej i inne niezbędne zasady działania przedsiębiorstw, wykorzystując doświadczenia Przedsiębiorstwa Budownictwa Jednorodzinnego w Warszawie.

§ 8. 1. Osoby fizyczne, nabywające domy od przedsiębiorstw jednorodzinnego budownictwa mieszkaniowego, o których mowa w § 7, mogą korzystać z pomocy kredytowej Państwa na zasadach ogólnych.

2. Minister Finansów obejmie zasadami oszczędzania na mieszkaniowych książeczkach oszczędnościowych Powszechnej Kasy Oszczędności wkłady oszczędnościowe gromadzone na przedpłaty na zakup domów w przedsiębiorstwach jednorodzinnego budownictwa mieszkaniowego.

§ 9. Zaleca się Centralnemu Związkowi Spółdzielni Budownictwa Mieszkaniowego tworzenie spółdzielczych jednostek organizacyjnych dla realizacji jednorodzinnego budownictwa mieszkaniowego. Zasady działania tych jednostek regulują odrębne przepisy.

§ 10. Zaleca się Centralnemu Związkowi Spółdzielczości Pracy opracowanie i wdrożenie programu rozwoju świadczenia usług budowlanych na rzecz jednorodzinnego budownictwa mieszkaniowego.

§ 11. Minister Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych zapewni:

1) wybudowanie w 1972 r. w Warszawie, Trójmieście i na Śląsku informacyjnej serii jednorodzinnych domów mieszkalnych o zróżnicowanych rozwiązaniach funkcjonalnych i konstrukcyjno-materiałowych, z kompletnych zestawów elementów wyprodukowanych fabrycznie,

2) prowadzenie prac badawczych nad systemami typizacji otwartej i rozwojem bazy produkcyjnej kompletnych zestawów elementów dla budownictwa jednorodzinnego.

§ 12. Prezydium rad narodowych zintensyfikują lokalną produkcję materiałów budowlanych z surowców miejscowego pochodzenia. Uzyskana wskutek tego ponadplanowa produkcja materiałów budowlanych powinna być wykorzystana na zaspokojenie miejscowych potrzeb jednorodzinnego budownictwa mieszkaniowego.

§ 13. Ministrowie i prezydium rad narodowych, nadzorujący producentów materiałów budowlanych i instalacyjnych, armatury i urządzeń grzewczych, sanitarnych i elektrycznych oraz elementów wykończenia i wyposażenia mieszkań, zapewnią na potrzeby jednorodzinnego budownictwa mieszkaniowego produkcję i dostawy tych materiałów i urządzeń w asortymencie i rozmiarach, określonych w narodowych planach gospodarczych.

§ 14. Zobowiązuje się Ministrów Handlu Wewnętrznego oraz Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych we współdziałaniu z Centralną Rolniczą Spółdzielnią „Samopomoc Chłopska” do:

1) stopniowego rozszerzenia sieci powiatowych (miejskich) baz materiałowych prowadzących sprzedaż materiałów i elementów budowlanych, wyrobów instalacyjnych i wykończeniowych, tarcicy, wyrobów hutniczych, stolarki budowlanej i innych materiałów niezbędnych do budowy domów jedoro-

dzinnych, objętych zestawieniami materiałów w dokumentacji projektowej,

2) zapewnienia bazom, o których mowa w pkt 1, warunków umożliwiających kompletowanie i magazynowanie materiałów, prowadzenie sprzedaży detalicznej i organizowanie sprzedaży półhurtowej w tranzycie (producent — plac budowy), kooperowanie z lokalnymi zakładami rynkowej produkcji prefabrykatów i innych materiałów budowlanych, nie objętych zbytem kierowanym, świadczenie własnych lub zapewnienie obcych usług transportowych oraz wypożyczania drobnego sprzętu budowlanego.

§ 15. Przepisy §§ 2, 12, 13 i 14 stosuje się odpowiednio do budownictwa mieszkaniowego ludności rolniczej.

§ 16. Koordynację rozwoju budownictwa jednorodzinnego dla ludności nierolniczej powierza się Ministrowi Gospodarki Komunalnej, a dla ludności rolniczej Ministrowi Rolnictwa.

§ 17. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

50.

UCHWAŁA Nr 30 RADY MINISTROW

z dnia 1 lutego 1972 r.

zmieniająca uchwałę w sprawie zasad korzystania ze świadczeń zakładów lecznictwa uzdrowiskowego.

(Monitor Polski z dnia 14 lutego 1972 r. Nr 9, poz. 61)

Na podstawie art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o uzdrowiskach i lecznictwie uzdrowiskowym (Dz. U. Nr 23, poz. 150) Rada Ministrów po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych uchwała, co następuje:

§ 1. W uchwale nr 70 Rady Ministrów z dnia 25 maja 1970 r. w sprawie zasad korzystania ze świadczeń zakładów lecznictwa uzdrowiskowego (Monitor Polski Nr 18, poz. 138) wprowadza się następujące zmiany:

1) §§ 5—7 otrzymują następujące brzmienie:

„§ 5. 1. Osoby uprawnione do bezpłatnych świadczeń zakładów społecznych służby zdrowia nie ponoszą opłat za leczenie w szpitalu uzdrowiskowym, w sanatorium uzdrowiskowym oraz za uzdrowiskowe leczenie ambulatoryjne.

2. Osobom uprawnionym w myśl ust. 1 do bezpłatnego leczenia w szpitalach uzdrowiskowych i sanatoriach uzdrowiskowych przysługuje zwrot kosztów przejazdu w obie strony II klasą pociągu osobowego, a w braku połączenia kolejowego — przejazdu autobusem Państwowej Komunikacji Samochodowej lub II klasą pociągu pośpiesznego, jeżeli odległość od miejsca zamieszkania kuracjusza do uzdrowiska wynosi powyżej 300 km i brak jest bezpośredniego połączenia pociągiem osobowym.

§ 6. 1. Za leczenie w prewentorium uzdrowiskowym nie ponoszą opłat pracownicy zatrudnieni przy

pracach uznanych za szczególnie uciążliwe lub szkodliwe dla zdrowia.

2. Inne niż określone w ust. 1 osoby uprawnione do bezpłatnych świadczeń zakładów społecznych służby zdrowia są uprawnione do leczenia w prewentorium uzdrowiskowym za częściową odpłatnością.

3. Wysokość opłat, o których mowa w ust. 2, ustala się na zasadach stosowanych przez Fundusz Wczasów Pracowniczych za korzystanie z 21-dniowych wczasów leczniczych.

4. Osobom pobierającym renty lub emerytury, inwalidom wojennym i wojskowym oraz członkom rodzin tych osób uprawnionym do świadczeń leczniczych, a także studentom i pracownikom wymienionym w ust. 1, przysługuje zwrot kosztów przejazdu na leczenie w prewentorium uzdrowiskowym na zasadach określonych w § 5 ust. 2.

§ 7. Osoby uprawnione do bezpłatnych świadczeń zakładów społecznych służby zdrowia nie ponoszą opłat za leczenie uzdrowiskowe lub korzystają z leczenia uzdrowiskowego za częściową odpłatnością pod warunkiem otrzymania odpowiedniego skierowania wystawionego przez właściwą w tym zakresie instytucję.”

2) skreśla się §§ 8—10.

§ 2. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

51.

UCHWAŁA Nr 32 RADY MINISTROW

z dnia 3 lutego 1972 r.

w sprawie wymiaru urlopów wypoczynkowych dla niektórych pracowników zatrudnionych w Polskiej Akademii Nauk, w instytutach naukowo-badawczych oraz w bibliotekach naukowych.

(Monitor Polski z dnia 14 lutego 1972 r. Nr 9, poz. 62)

Rada Ministrów w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych uchwała, co następuje:

§ 1. Pracownikom zatrudnionym w Polskiej Akademii Nauk, w instytutach naukowo-badawczych

i w jednostkach organizacyjnych wymienionych w art. 39 ustawy z dnia 17 lutego 1961 r. o instytutach naukowo-badawczych (Dz. U. z 1965 r. Nr 19, poz. 129) oraz w bibliotekach naukowych, o których

mowa w art. 17 ust. 3 ustawy z dnia 9 kwietnia 1968 r. o bibliotekach (Dz. U. Nr 12, poz. 63), na stanowiskach:

- 1) starszych asystentów i asystentów,
- 2) bibliotekarzy dyplomowanych,
- 3) dyplomowanych pracowników dokumentacji

naukowej przysługuje prawo do urlopu wypoczynkowego w wymiarze 6 tygodni w ciągu roku.

§ 2. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1972 r.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

52.

UCHWAŁA Nr 41 RADY MINISTRÓW

z dnia 8 lutego 1972 r.

w sprawie zakładowych funduszków mieszkaniowych.

(Monitor Polski z dnia 19 lutego 1972 r. Nr 10, poz. 72)

W celu stworzenia właściwych warunków do zaspokojenia potrzeb mieszkaniowych pracowników państwowych zakładów pracy Rada Ministrów w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Państwowe zakłady pracy objęte przepisami o funduszu zakładowym lub funduszu za osiągnięcia ekonomiczne tworzą zakładowe fundusze mieszkaniowe.

2. Państwowe zakłady pracy nie objęte przepisami, o których mowa w ust. 1, mogą tworzyć zakładowe fundusze mieszkaniowe na podstawie innych przepisów, które przewidują takie możliwości.

§ 2. Na zakładowe fundusze mieszkaniowe przeznaczają się środki pochodzące z następujących źródeł:

1) z obowiązujących przelewów części funduszu zakładowego lub funduszków za osiągnięcia ekonomiczne oraz przelewów dodatkowych z funduszu zakładowego, dokonanych zgodnie z uchwałami konferencji samorządu robotniczego lub rady zakładowej w zakładach pracy, w których nie działają konferencje samorządu robotniczego;

2) ze spłaty pożyczek udzielonych z zakładowego funduszu mieszkaniowego;

3) z wpłat z tytułu kaucji i opłat za urządzenia kąpielowe oraz opłat za dodatkowe elementy wyposażenia mieszkań, wpłacanych przez pracowników otrzymujących mieszkania w zakładowych domach mieszkalnych;

4) z wpływów ze sprzedaży zakładowych domów mieszkalnych;

5) z innych środków przewidzianych w obowiązujących przepisach oraz innych dochodów niestających określonych przez właściwego ministra w porozumieniu z Ministrem Finansów.

§ 3. 1. Środki zakładowych funduszków mieszkaniowych mogą być użyte na:

1) finansowanie budownictwa mieszkaniowego dla zakładów pracy wraz z urządzeniami towarzyszącymi;

2) udzielanie pracownikom oraz stypendystom zakładu pracy pomocy finansowej na opłacenie lub uzupełnienie wkładów mieszkaniowych lub wkładów budowlanych i na budowę we własnym zakresie domów jednorodzinnych (lokali w małych domach mieszkalnych);

3) finansowanie przebudowy i modernizacji zakładowych zasobów mieszkaniowych oraz przystosowanie do celów mieszkalnych innych pomieszczeń;

4) spłatę kredytów bankowych, zaciągniętych na poczet przyszłych wpływów zakładowych funduszków mieszkaniowych;

5) zwroty kaucji i nie umorzonych części opłat za urządzenia kąpielowe i opłat za dodatkowe elementy wyposażenia mieszkań;

6) udzielanie pracownikom zakładów pracy pomocy finansowej na remonty i modernizację mieszkań i domów jednorodzinnych, po zaspokojeniu w pierwszej kolejności potrzeb wymienionych w punktach 1—5;

7) udzielanie spółdzielniom budownictwa mieszkaniowego pomocy na finansowanie świetlic osiedlowych i lokali dla społecznych punktów opieki nad dziećmi;

8) fundowanie wkładów mieszkaniowych sierotom po byłych pracownikach zakładu oraz sierotom objętym opieką zakładu pracy;

9) udzielanie pracownikom zakładu pracy pomocy finansowej na uiszczenie kaucji oraz opłat wymaganych przy zamianie mieszkań pozostających w dyspozycji jednostek gospodarki społecznej.

2. Pomoc, o której mowa w ust. 1 pkt 2, 6 i 9, może być również udzielona:

1) byłemu pracownikowi zakładu pracy (renciście, emerytowi);

2) rodzinie pracownika, który stracił życie podczas pełnienia obowiązków służbowych;

3) osobie zatrudnionej w systemie pracy nakładczej, podlegającej obowiązkowi ubezpieczenia społecznego.

3. Pomoc z zakładowych funduszków mieszkaniowych udzielana spółdzielniom mieszkaniowym na finansowanie urządzeń socjalno-kulturalnych wymienionych w ust. 1 pkt 7 może mieć charakter bezwrotny.

§ 4. 1. Pomoc, o której mowa w § 3 ust. 1 pkt 2, 6 i 9, udzielana jest w formie pożyczek.

2. Pożyczki te mogą być w uzasadnionych wypadkach umarzone w granicach 80%, jeżeli dochód pożyczkobiorcy przypadający na 1 członka rodziny nie przekracza 1.200 zł.

§ 5. 1. Pożyczki na opłacanie lub uzupełnianie wkładów mieszkaniowych do spółdzielni budownic-

twa mieszkaniowego udzielane mogą być do wysokości:

1) pełnego wkładu — osobom wykwaterowanym z budynków wyburzanych, pracownikom werbowanym z innych miejscowości przez zakłady pracy nowo budowane i rozbudowywane oraz zakłady o dużej zmianowości i zwiększające zmianowość, ciężko poszkodowanym inwalidom, osobom wykwaterowanym z lokali niezbędnych do zaspokojenia potrzeb lokalowych jednostek gospodarki społecznej, jeśli nie uzyskają na ten cel pomocy z innego źródła, oraz osobom, których dochód miesięczny przypadający na 1 członka rodziny nie przekracza 800 zł;

2) 3/4 wkładu — osobom, których dochód miesięczny przypadający na 1 członka rodziny nie przekracza 1.200 zł;

3) 2/3 wkładu osobom, których dochód miesięczny przypadający na 1 członka rodziny przekracza 1.200 zł.

2. Pożyczki na uzupełnianie wkładów budowlanych do spółdzielni budownictwa mieszkaniowego oraz pożyczki na wkład własny przy budowie domów jednorodzinnych (lokali w małych domach mieszkalnych) mogą być udzielane do wysokości 15% wartości kosztorysowej mieszkania lub domu.

3. Pożyczki na opłacenie kaucji mieszkaniowych mogą być udzielane do wysokości:

— 100% kaucji osobom, o których mowa w ust. 1 pkt 1;

— 50% kaucji osobom, których dochód miesięczny przypadający na 1 członka rodziny nie przekracza 1.000 zł.

4. Pożyczki na pokrycie opłat wymaganych przy zamianie mieszkań, mogą być udzielane do 50% wysokości tych opłat, lecz w kwocie nie przekraczającej 10 tysięcy złotych.

5. Pożyczki na remonty i modernizację mieszkań mogą być udzielane nie częściej niż raz na 10 lat i nie powinny przekraczać 10 tysięcy złotych.

6. Pożyczki na remonty domów jednorodzinnych mogą być udzielane nie częściej niż raz na 10 lat, a wysokość ich nie może przekraczać 15 tysięcy złotych.

7. Okres spłaty udzielanych pożyczek w zależności od ich przeznaczenia wynosi:

1) do lat 5 — w odniesieniu do pożyczek na opłacenie lub uzupełnienie wkładów własnych do spółdzielni budownictwa mieszkaniowego i na budowę domów jednorodzinnych (lokali w małych domach mieszkalnych);

2) do lat 4 — w odniesieniu do pożyczek na remonty i modernizację domów jednorodzinnych;

3) do lat 3 — w odniesieniu do pożyczek na remonty i modernizację mieszkań oraz na uiszczenie kaucji i opłat wymaganych przy zamianie mieszkań.

8. Rozpoczęcie spłaty następuje nie później niż po upływie 3 miesięcy od daty udzielenia pożyczki. Spłata pożyczek na wkłady mieszkaniowe może być zawieszona na okres do 5 lat, pod warunkiem pracowania tego okresu w danym zakładzie pracy.

9. Pożyczka na wkład mieszkaniowy lub budowlany do spółdzielni budownictwa mieszkaniowego może być udzielona po uprzednim stwierdzeniu, że pożyczkobiorca zgromadził niezbędne środki własne na

mieszkaniowej książeczce oszczędnościowej Powstającej Kasy Oszczędności.

10. Pożyczki z zakładowych funduszy mieszkaniowych udzielone na cele, o których mowa w § 3 ust. 1 pkt 2, 6 i 9, nie podlegają oprocentowaniu, nie wymagają poręczenia ani innego zabezpieczenia (np. wekslowego).

11. Podstawą do ustalenia wysokości pomocy, o której mowa w uchwale, jest miesięczny dochód netto pożyczkobiorcy łącznie z dochodem wszystkich wspólnie zamieszkałych członków rodziny, przypadający na 1 członka rodziny, osiągnięty w okresie ostatniego roku. Przez dochód netto rozumie się wynagrodzenie za pracę po potrąceniu podatku od wynagrodzeń i składki na cele emerytalne bądź rentę lub emeryturę. Jeżeli biorący pożyczkę oprócz wynagrodzenia za pracę (renty, emerytury) ma stałe dochody z gospodarstwa rolnego lub innych źródeł, dochody te dolicza się do wynagrodzenia za pracę (renty, emerytury). Za dochód z gospodarstwa rolnego uważa się dwukrotną przychodowość szacunkową z gospodarstwa określoną dla celów podatku gruntowego.

§ 6. 1. Zasady i warunki wykorzystywania środków zakładowych funduszy mieszkaniowych na finansowanie budownictwa mieszkaniowego na potrzeby zakładów pracy regulują przepisy uchwały nr 281 Rady Ministrów z dnia 10 grudnia 1971 r. w sprawie zasad realizacji i finansowania społecznego budownictwa mieszkaniowego (Monitor Polski Nr 60, poz. 398).

2. Przysługujące spółdzielniom budownictwa mieszkaniowego ulgi w spłacie pożyczek, jak również umorzenia tych pożyczek, obciążają środki zakładowych funduszy mieszkaniowych.

§ 7. W razie przejściowego braku środków na rachunkach zakładowych funduszy mieszkaniowych zakłady pracy mogą zaciągnąć kredyt bankowy na poczet przyszłych wpływów tych funduszy. Okres spłaty kredytu zaciągniętego na poczet przyszłych wpływów zakładowego funduszu mieszkaniowego nie powinien przekraczać 5 lat.

§ 8. 1. Sposób wykorzystania środków zakładowego funduszu mieszkaniowego ustala konferencja samorządu robotniczego na wniosek rady zakładowej, uzgodniony z dyrektorem zakładu pracy. W zakładach, w których nie działają konferencje samorządu robotniczego, sposób wykorzystania tych środków ustala rada zakładowa w uzgodnieniu z dyrektorem zakładu. W przedsiębiorstwach wielozakładowych, w których zakładowy fundusz mieszkaniowy jest skoncentrowany na szczeblu oddziału, okręgu lub zjednoczenia, o sposobie wykorzystania środków zakładowego funduszu mieszkaniowego, rodzaju, wysokości i warunkach spłaty udzielonej pracownikowi pożyczki decyduje zarząd okręgowy właściwego związku zawodowego w uzgodnieniu z dyrektorem przedsiębiorstwa i dyrektorem odpowiedniej jednostki zwierzchniej.

2. Rada zakładowa w uzgodnieniu z dyrektorem zakładu, a w przedsiębiorstwach wielozakładowych, o których mowa w ust. 1, zarząd okręgowy właściwego związku zawodowego w uzgodnieniu z dyrektorem przedsiębiorstwa i dyrektorem jednostki zwierzchniej decyduje o rodzaju pomocy udzielanej pracownikom, jej wysokości i warunkach spłaty w

zależności od sytuacji mieszkaniowej, materialnej i przydatności zawodowej pracownika.

3. Zakładowym funduszem mieszkaniowym administruje kierownik zakładu pracy, z uwzględnieniem przepisów ust. 1 i 2.

4. Szczegółowe kryteria udzielania pomocy, stosowania umorzeń i ulg, o których mowa w uchwale, oraz zasady i tryb postępowania w wypadkach określonych w § 4 ust. 4 uchwały nr 280 Rady Ministrów z dnia 10 grudnia 1971 r. w sprawie zasad przydziału mieszkań (Monitor Polski Nr 60, poz. 397) ustali Centralna Rada Związków Zawodowych w porozumieniu z Ministrem Finansów.

§ 9. Wysokość i warunki udzielania pomocy pracownikom — absolwentom zamiejscowym regulują przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 czerwca 1964 r. w sprawie zatrudniania absolwentów szkół wyższych oraz orzekania o obowiązku zwrotu kosztów wykształcenia (Dz. U. z 1972 r. Nr 2, poz. 9).

§ 10. 1. Ustalone w trybie § 8 warunki udzielania, spłaty i umarzania pożyczek przyznawanych pracownikom oraz rozliczenia z zakładem pracy w razie ustania członkostwa pożyczkobiorcy w spółdzielni lub rozwiązania z nim umowy o pracę, okre-

ślają odpowiednie porozumienia zawierane przez zakład z pracownikami.

2. W razie ustania członkostwa pożyczkobiorcy w spółdzielni budownictwa mieszkaniowego na skutek wystąpienia, wykreślenia lub wykluczenia członka ze spółdzielni przed zamieszkaniem w przydzielonym lokalu, spółdzielnia potrąca z wkładu kwotę przełaną z zakładowego funduszu mieszkaniowego i zwraca ją na rachunek właściwego zakładowego funduszu mieszkaniowego.

3. Z dniem zamieszkania w lokalu spółdzielczym zakład pracy nie może dochodzić od pożyczkobiorcy, będącego członkiem spółdzielni, zwrotu umorzonych części pożyczki z zakładowego funduszu mieszkaniowego. Zasadę tę stosuje się także do umorzonych pożyczek udzielonych z zakładowego funduszu mieszkaniowego przed dniem wejścia w życie uchwały i nie zwróconych zakładowi pracy.

§ 11. Traci moc uchwała nr 124 Rady Ministrów z dnia 22 maja 1965 r. w sprawie zakładowych funduszy mieszkaniowych (Monitor Polski Nr 27, poz. 135).

§ 12. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *P. Jaroszewicz*

53.

ZARZĄDZENIE Nr 9 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 1 lutego 1972 r.

w sprawie usprawnienia organizacji pracy kierowników naczelnych, centralnych i terenowych organów administracji oraz kierowników jednostek gospodarczych i instytucji.

(*Monitor Polski z dnia 14 lutego 1972 r. Nr 9, poz. 64*)

W celu stworzenia ministrom, podsekretarzom stanu, przewodniczącym i zastępcom przewodniczących prezydiów wojewódzkich rad narodowych, rektorom szkół wyższych, dyrektorom zjednoczeń (jednostek równorzędnych), dyrektorom instytutów naukowo-badawczych, dyrektorom przedsiębiorstw i kierownikom innych zakładów pracy warunków do usprawnienia kierowania pracami podległych jednostek organizacyjnych i sprawowania skuteczniejszego nadzoru nad przebiegiem wykonania zadań zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. We wtorki, środy i soboty nie mogą być organizowane żadne narady, konferencje i inne zebrania, odrywające od pracy wewnątrz jednostek organizacyjnych ministrów, podsekretarzy stanu, przewodniczących oraz zastępców przewodniczących prezydiów wojewódzkich rad narodowych i rektorów szkół wyższych.

2. W dni określone w ust. 1 ministrowie, podsekretarze stanu, przewodniczący oraz zastępcy przewodniczących prezydiów wojewódzkich rad narodowych i rektorzy szkół wyższych powinni poświęcić się całkowicie pracy wewnątrz kierowanych jednostek organizacyjnych, pracy w terenie z jednostkami podległymi, podporządkowanymi i nadzorowanymi, dokonywać inspekcji i wykonywać funkcje nadzoru.

§ 2. Stałym dniem posiedzeń Rady Ministrów i Prezydium Rządu jest piątek. W związku z tym ministrowie i przewodniczący prezydiów wojewódzkich rad narodowych powinni przebywać w miejscu urzędowania, aby w razie potrzeby móc wziąć udział w obradach Rządu.

§ 3. 1. Narady, konferencje i inne zebrania z udziałem osób, o których mowa w § 1, mogą być organizowane tylko w poniedziałki i czwartki.

2. Zorganizowanie narady, konferencji lub innego zebrania o charakterze ogólnokrajowym — międzyresortowym wymaga uprzedniej zgody Prezesa Rady Ministrów.

3. W razie uzasadnionej potrzeby zorganizowania narady, konferencji lub innego zebrania w dniu innym niż poniedziałek, bądź czwartek, a więc z naruszeniem przepisów § 1 i § 3 ust. 1, zaproszenie ministra, podsekretarza stanu, przewodniczącego lub zastępcy przewodniczącego prezydium wojewódzkiej rady narodowej, rektora szkoły wyższej może nastąpić tylko po uprzednim uzyskaniu zgody Prezesa Rady Ministrów.

§ 4. 1. We wtorki, środy, piątki i soboty nie mogą być organizowane żadne narady, konferencje i inne zebrania, odrywające od pracy wewnątrz jednostek organizacyjnych dyrektorów zjednoczeń (jednostek równorzędnych), instytutów naukowo-badaw-

czych, przedsiębiorstw i kierowników innych zakładów pracy.

2. W tych dniach dyrektorzy i kierownicy, o których mowa w ust. 1, powinni poświęcić się całkowicie pracy wewnątrz kierowanych jednostek organizacyjnych i pracy w terenie z jednostkami podległymi, dokonywać inspekcji i wykonywać funkcje nadzoru.

§ 5. 1. Narady, konferencje i inne zebrania z udziałem osób, o których mowa w § 4, mogą być organizowane wyłącznie w poniedziałki i czwartki.

2. W razie szczególnie uzasadnionej potrzeby minister może zorganizować w ramach resortu naradę, konferencję lub inne zebranie z udziałem dyrektorów zjednoczeń (jednostek równorzędnych), dyrektorów instytutów naukowo-badawczych, dyrektorów przedsiębiorstw i kierowników innych zakładów pracy w dniu innym niż poniedziałek i czwartek.

§ 6. Zapraszanie lub wzywanie dyrektorów zjednoczeń (jednostek równorzędnych), dyrektorów instytutów naukowo-badawczych, dyrektorów przedsiębiorstw i kierowników innych zakładów pracy w innym celu niż na narady i konferencje, np. na szkolenie z oderwaniem od pracy, różnego rodzaju uroczystości itd., może nastąpić za uprzednią zgodą właściwego ministra.

§ 7. Przepisy §§ 4, 5 i 6 stosuje się odpowiednio do zastępców dyrektorów zjednoczeń (jednostek równorzędnych), zastępców dyrektorów instytutów nau-

kowo-badawczych, zastępców dyrektorów przedsiębiorstw i zastępców kierowników innych zakładów pracy, z tym że w wypadkach określonych w § 6 wystarcza uprzednie uzyskanie zgody dyrektora właściwego zjednoczenia (jednostki równorzędnej).

§ 8. Przewodniczący prezydiów wojewódzkich rad narodowych ustala dla terenu województwa analogiczne zasady usprawnienia pracy przewodniczących i zastępców przewodniczących prezydiów rad narodowych niższych stopni oraz kierowników podległych jednostek gospodarczych, organizacji i instytucji.

§ 9. Ilekroć w zarządzeniu jest mowa o:

1) ministrach, należy przez to również rozumieć kierowników urzędów centralnych,

2) przewodniczący prezydiów wojewódzkich rad narodowych, należy przez to rozumieć również przewodniczących prezydiów rad narodowych miast wyłączonych z województw.

§ 10. Realizacja przepisów niniejszego zarządzenia powinna znaleźć wyraz w odpowiednio sformułowanych i dostosowanych do ustalonych zasad planach pracy właściwych jednostek organizacyjnych.

§ 11. Zaleca się centralnym organizacjom spółdzielczym stosowanie przepisów niniejszego zarządzenia.

§ 12. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania.

Prezes Rady Ministrów: *P. Jaroszewicz*

54.

ZARZĄDZENIE MINISTRA GOSPODARKI KOMUNALNEJ

z dnia 18 stycznia 1972 r.

w sprawie ustalenia kategorii potrzeb mieszkaniowych oraz kolejności i trybu ich zaspokajania przy przydziale mieszkań pozostających w dyspozycji rad narodowych i zakładów pracy.

(*Monitor Polski z dnia 8 lutego 1972 r. Nr 8, poz. 52*)

Na podstawie § 1 ust. 5 i § 12 uchwały nr 280 Rady Ministrów z dnia 10 grudnia 1971 r. w sprawie zasad przydziału mieszkań (*Monitor Polski Nr 60, poz. 397*) w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych zarządza się, co następuje:

I. Przydział lokali mieszkalnych pozostających w dyspozycji organów do spraw lokalowych prezydiów rad narodowych.

§ 1. 1. Lokale mieszkalne pozostające w dyspozycji rad narodowych przeznaczone są przede wszystkim dla osób pozostających w najtrudniejszej sytuacji materialnej.

2. Przydział lokali, o których mowa w ust. 1, położonych w miejscowościach objętych publiczną gospodarką lokalami może być dokonywany na rzecz osób:

1) zamieszkujących w lokalach położonych w budynkach zagrożonych zawaleniem lub podlegających rozbiórce w związku z inwestycjami rad narodowych oraz spółdzielni budownictwa mieszkaniowego,

jak również w lokalach podlegających przebudowie,

2) które utraciły mieszkania na skutek klęski żywiołowej,

3) zajmujących pomieszczenia nie nadające się do zamieszkania,

4) zajmujących pomieszczenia na terenie szpitali, szkół itp., nie przeznaczone na mieszkania służbowe,

5) zajmujących lokale nadmiernie zagęszczone,

6) niezbędnych w danej miejscowości ze względu na rodzaj wykonywanej pracy lub kwalifikacje zawodowe,

7) nie posiadających mieszkań, między innymi młodych małżeństw,

8) przekwaterowywanych w wykonaniu ostatecznych decyzji administracyjnych.

3. Lokale, o których mowa w ust. 1, mogą również być przydzielane absolwentom szkół wyższych w wypadkach określonych w § 22 ust. 4 i 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 czerwca 1964 r. w sprawie zatrudniania absolwentów szkół wyższych oraz orzekania o obowiązku zwrotu kosztów wykształcenia (*Dz. U. z 1972 r. Nr 2, poz. 9*).

§ 2. 1. Osoby, których dochód łącznie z dochodem wszystkich wspólnie zamieszkałych członków rodziny przekracza wysokość określoną w § 10 ust. 1 uchwały nr 280 Rady Ministrów z dnia 10 grudnia 1971 r. w sprawie zasad przydziału mieszkań (Monitor Polski Nr 60, poz. 397), zwanej dalej „uchwałą”, nie mogą otrzymać przydziału mieszkania pozostającego w dyspozycji organu do spraw lokalowych prezydium rady narodowej.

2. Osoby wymienione w § 1 ust. 2 pkt 1, 2, 4 i 8, które nie przystąpią do spółdzielni budownictwa mieszkaniowego pomimo uzyskiwania dochodu przekraczającego wysokość określoną w § 10 ust. 1 uchwały, mogą otrzymać mieszkania pozostające w dyspozycji organów do spraw lokalowych prezydiów rad narodowych w zasadzie tylko ze starego budownictwa, nadające się do zajęcia ze względu na stan techniczny.

3. W razie konieczności dostarczenia lokali mieszkalnych osobom zamieszkałym w budynkach podlegających rozbiórce w związku z inwestycjami nie wymienionymi w § 1 ust. 2 pkt 1, jeżeli dochód tych osób:

1) przekracza wysokość określoną w § 10 ust. 1 uchwały, osoby te mogą otrzymać lokale w spółdzielniach budownictwa mieszkaniowego; w takich wypadkach inwestor obowiązany jest do przekazania spółdzielni budownictwa mieszkaniowego odpowiednich nakładów na zwiększenie planu budownictwa spółdzielczego,

2) nie przekracza wysokości określonej w § 10 ust. 1 uchwały, organ do spraw lokalowych prezydium właściwej rady narodowej przydziela tym osobom lokale dostarczone przez inwestora; odnosi się to również do osób wymienionych w pkt 1, które nie wyrażą zgody na przystąpienie do spółdzielni budownictwa mieszkaniowego, z tym że mogą one otrzymać lokale tylko ze starego budownictwa; za zgodą prezydium właściwej rady narodowej inwestor zamiast dostarczenia lokali może przekazać temu prezydium odpowiednie środki finansowe i nakłady na rzecz zwiększenia planu budownictwa mieszkaniowego rady narodowej.

4. Zamiejscowi absolwenci wyższych uczelni zatrudnieni w zakładach pracy na podstawie umów przedwstępnych, umów o stypendia fundowane i skierowań do pracy, których dochód przekracza wysokość określoną w § 10 ust. 1 uchwały, mogą otrzymać mieszkania z budownictwa rad narodowych do czasu otrzymania mieszkania z budownictwa spółdzielczego.

§ 3. Organy do spraw lokalowych prezydiów właściwych rad narodowych powinny zapewnić mieszkania dla osób niezbędnych w danej miejscowości ze względu na rodzaj wykonywanej pracy lub kwalifikacje zawodowe (§ 1 ust. 2 pkt 6), jeżeli dochód tych osób nie przekracza wysokości określonej w § 10 ust. 1 uchwały; przepis § 2 ust. 1 nie ma jednak zastosowania do osób zwalnających całkowicie i w dobrym stanie technicznym dotychczas zajmowane mieszkania w innej miejscowości do dyspozycji organu do spraw lokalowych prezydium właściwej rady narodowej bądź zakładu pracy.

§ 4. Ustalając kolejność przydziału mieszkań należy mieć na względzie, że pierwszeństwo w przydziale mieszkań mają osoby pozbawione mieszkań na

skutek klęsk żywiołowych oraz zamieszkujące w budynkach przeznaczonych do rozbiórki. Przy ocenie pozostałych warunków mieszkaniowych wymienionych w § 1 należy brać pod uwagę standard zajmowanych pomieszczeń, stopień ich zagęszczenia, liczbę najemców lokalu, stan zdrowotny osób ubiegających się o przydział itp.

§ 5. Przepisy uchwały dotyczące wysokości dochodów oraz przepisy zarządzenia dotyczące kolejności przydziału mieszkań nie mają zastosowania w razie dokonywania przydziału mieszkań lub ich części na podstawie art. 35, 49 i 52 ustawy z dnia 30 stycznia 1959 r. — Prawo lokalowe (Dz. U. z 1962 r. Nr 47, poz. 227), art. 9 ustawy z dnia 28 maja 1957 r. o wyłączeniu spod publicznej gospodarki lokalami domów jednorodzinnych oraz lokali w domach spółdzielni mieszkaniowych (Dz. U. z 1962 r. Nr 47, poz. 228) oraz § 9 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 marca 1959 r. w sprawie warunków przydziału i opróżniania mieszkań służbowych, własności organów w tych sprawach i trybu postępowania (Dz. U. Nr 24, poz. 152).

§ 6. Mieszkania, o których mowa w § 6 i 7 uchwały, przydzielane są przez spółdzielnie mieszkaniowe osobom skierowanym przez prezydium rad narodowych.

§ 7. 1. Przydział lokali mieszkalnych pozostających w dyspozycji rad narodowych następuje na rzecz osób objętych rocznymi listami ustalonymi przez prezydium właściwych rad narodowych.

2. Projekty list przydziału mieszkań podaje się do publicznej wiadomości przez wywieszenie ich na okres dwóch tygodni w siedzibach prezydiów właściwych rad narodowych miast (dzielnic, osiedli) w celu umożliwienia zgłoszenia do nich uwag lub zastrzeżeń.

3. Zgłoszone do projektów list uwagi i zastrzeżenia powinny być rozpatrzone przez prezydium rady narodowej, a osoby, które je zgłosiły, należy powiadomić o sposobie załatwienia.

4. Listy przydziału mieszkań powinny obejmować między innymi dane dotyczące dotychczasowych warunków mieszkaniowych, rodzaju budownictwa, w którym powinien nastąpić przydział (nowe lub stare), liczby osób, które mają być objęte przydziałem mieszkania.

II. Przydział lokali mieszkalnych pozostających w dyspozycji zakładów pracy.

§ 8. Przy określaniu kategorii potrzeb mieszkaniowych i kolejności ich zaspokajania należy uwzględnić zasady określone w §§ 9—13 przy jednoczesnym wzięciu pod uwagę specyfiki resortu.

§ 9. Mieszkania służbowe w budynkach wybudowanych po wejściu w życie uchwały w ramach zakładowego budownictwa mieszkaniowego powinny być przeznaczone przede wszystkim dla pracowników:

1) wchodzących w skład pogotowia produkcyjnego lub technicznego,

2) których charakter pracy wymaga zamieszkania w lokalu położonym w określonym budynku lub zespole budynków,

3) angażowanych w związku ze zwiększeniem zmianowości i uruchamianiem produkcji nowo wybudowanych i rozbudowywanych zakładów pracy,

4) zamieszcanych absolwentów wyższych uczelni, zatrudnionych w zakładach pracy na podstawie umów przedwstępnych, umów o stypendia fundowane i skierowań do pracy — do czasu otrzymania mieszkań z budownictwa spółdzielczego.

§ 10. Mieszkania wybudowane własnymi siłami zakładów pracy lub przy znacznym ich udziale, w ramach budownictwa własnego zakładów pracy, powinny być przeznaczone na poprawę warunków mieszkaniowych pracowników tych zakładów.

§ 11. Mieszkania wybudowane w ramach budownictwa rad narodowych dla zakładów pracy powinny być przeznaczone na:

1) mieszkania służbowe dla pracowników angażowanych w związku ze zwiększeniem zmianowości i uruchamianiem produkcji nowo wybudowanych i rozbudowywanych zakładów pracy,

2) mieszkania służbowe dla pracowników mieszkających w najtrudniejszych warunkach, między innymi młodych małżeństw nie posiadających własnych mieszkań,

3) lokale zastępcze przydzielane jako mieszkania służbowe dla pracowników, którzy utracili uprawnienia do zajmowania lokali przydzielonych im ze względu na charakter pracy, oraz pracowników, którzy przestali wchodzić w skład pogotowia produkcyjnego lub technicznego (§ 9 pkt 1 i 2).

4) lokale zastępcze dla osób nieuprawnionych do zajmowania mieszkań służbowych, którym zakład pracy ma obowiązek dostarczenia lokali zastępczych, oraz dla osób zamieszkałych w budynkach ulegających rozbiórce w związku z inwestycjami tych zakładów pracy.

§ 12. Mieszkania w zakładowych domach mieszkalnych oraz w innych budynkach wybudowanych przed dniem wejścia w życie uchwały, w których lokale podlegają przydzielaniu na mieszkania służbowe, przeznaczone są dla osób określonych w § 9 i § 11.

§ 13. 1. Przydział lokali mieszkalnych z budownictwa spółdzielczego dla zakładów pracy dokonywany jest w ramach liczby mieszkań określonych w porozumieniach zawieranych przez spółdzielnię z zakładami pracy i następuje na rzecz pracowników tych zakładów pracy.

2. Zakłady pracy, ustalając kolejność przydziału mieszkań dla poszczególnych pracowników, obowiązane są uwzględnić potrzeby mieszkaniowe związane ze zwiększeniem zmianowości i rozwojem produkcji tych zakładów oraz potrzeby związane z dotychczasowymi warunkami mieszkaniowymi pracowników, a w szczególności warunkami określonymi w § 1.

§ 14. 1. Przydział lokali pozostających w dyspozycji zakładów pracy następuje na rzecz osób objętych listami przydziału mieszkań, ustalonymi na podstawie rocznych planów poprawy warunków społecznych załogi.

2. Projekty list przydziału mieszkań pracownikom wymienionym w § 3 ust. 2 pkt 1 i 2 uchwały

ustalają kierownicy zakładów pracy, w pozostałych zaś wypadkach kierownicy zakładów pracy na wniosek rad zakładowych.

3. Projekty list przydziału mieszkań, jak też list osób, które mają być skierowane do spółdzielni budownictwa mieszkaniowego, powinny wskazywać w szczególności:

1) rodzaj budownictwa (własne ze wskazaniem okresu wybudowania budynku, budownictwo rad narodowych lub spółdzielcze dla zakładów pracy),

2) tytuł uzasadniający przydział w odniesieniu do mieszkań służbowych,

3) liczbę osób, dla których uwzględnia się powierzchnię mieszkalną, oraz wielkość proponowanego mieszkania.

4. Projekty list, o których mowa w ust. 2, wywieszają się na okres dwóch tygodni na terenie zakładu pracy w celu umożliwienia zgłoszenia do nich uwag lub zastrzeżeń.

5. Zgłoszone do projektów list uwagi i zastrzeżenia powinny być rozpatrzone:

1) przez kierownika zakładu pracy — w odniesieniu do pracowników wymienionych w § 3 ust. 2 pkt 1 i 2 uchwały,

2) przez kierownika zakładu pracy w porozumieniu z radą zakładową — w pozostałych wypadkach.

O sposobie załatwienia zgłoszonych uwag i zastrzeżeń należy powiadomić osoby, które je zgłosiły.

§ 15. W razie nieskierowania do spółdzielni osób uprawnionych do otrzymania mieszkań, o których mowa w § 13 ust. 1, w terminie wyznaczonym przez spółdzielnię, zakład pracy ponosi koszty utrzymania mieszkań do czasu skierowania tych osób. W razie nieskierowania uprawnionych osób przez okres dłuższy niż 3 miesiące od upływu wyznaczonego terminu spółdzielnia może mieszkania te przydzielić innym członkom, dostarczając zakładowi pracy w zamian inne mieszkania w późniejszym terminie.

§ 16. Umieszczenie na liście przydziału mieszkań ze spółdzielczego budownictwa dla zakładów pracy staje się bezskuteczne w razie rozwiązania stosunku pracy przed wydaniem przydziału mieszkania.

§ 17. 1. Jeżeli pracownik skierowany przez zakład pracy utracił członkostwo w danej spółdzielni lub zwolnił mieszkanie, zakładowi pracy przysługuje prawo skierowania innego pracownika w celu przydzielenia mu tego mieszkania.

2. Uprawnienie, o którym mowa w ust. 1, nie przysługuje zakładowi pracy w razie:

1) zamiany mieszkań,

2) przydzielenia mieszkania zwolnionego na skutek ustania członkostwa osobie korzystającej z pierwszeństwa do przyjęcia do spółdzielni i uzyskania prawa do lokalu po byłym członku na podstawie art. 145 ustawy z dnia 17 lutego 1961 r. o spółdzielniach i ich związkach (Dz. U. Nr 12, poz. 61).

3) przejścia spółdzielczego prawa do lokalu na podstawie art. 147 ustawy o spółdzielniach i ich związkach.

3. Zwolnienie mieszkania uzyskanego przez członka w warunkach określonych w ust. 2 uprawnia zakład pracy do skierowania innego pracownika w ce-

lu przydzielenia mu mieszkania odpowiadającego kategorii mieszkania pierwotnie przydzielonego pracownikowi.

4. O utracie członkostwa i zwolnieniu lokalu w innych wypadkach niż określone w ust. 2 spółdzielnia zobowiązana jest zawiadomić zakład pracy. Dotyczy to również mieszkań wybudowanych przed dniem wejścia w życie uchwały w ramach spółdzielczego budownictwa resortowego lub zakładowego.

§ 18. W razie opróżnienia mieszkania wybudowanego w ramach budownictwa rad narodowych dla zakładów pracy mieszkanie to pozostaje w dyspozycji zakładu pracy.

III. Przepisy końcowe.

§ 19. W celu prawidłowego ustalania warunków mieszkaniowych osób ubiegających się o przydział mieszkań i opiniowania wniosków tych osób powinny być powoływane zespoły społeczne złożone z aktywistów związków zawodowych, Frontu Jedności Narodu, przedstawicieli organizacji społecznych oraz zakładów pracy.

§ 20. Przez dochód netto rozumie się wynagrodze-

nie za pracę po potrąceniu podatku od wynagrodzeń i składki na cele emerytalne bądź rentę lub emeryturę. Jeżeli osoba oprócz wynagrodzenia za pracę (renty, emerytury) ma stałe dochody z gospodarstwa rolnego lub innych źródeł, dochody te dolicza się do wynagrodzenia za pracę (renty, emerytury). Przez dochód z gospodarstwa rolnego uważa się dwukrotną przychodowość szacunkową z gospodarstwa określoną dla celów podatku gruntowego.

§ 21. Pomieszczenia nie nadające się do zamieszkania, pozostające w dyspozycji rad narodowych, powinny być po ich opróżnieniu zabezpieczone przez administrację domów przed samowolnym ich zasiedleniem i wykorzystane w miarę możliwości na punkty usługowe, warsztaty rzemieślnicze, pomieszczenia magazynowe itp. Do osób samowolnie zajmujących pomieszczenia nie nadające się do zamieszkania, lokale w budynkach podlegających rozbiórce lub inne lokale podlegające przydziałowi należy stosować przepisy art. 60 i 84 ust. 2 Prawa lokalo-

wego.

§ 22. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Gospodarki Komunalnej: Z. Drozd

55.

ZARZĄDZENIE MINISTRA GOSPODARKI KOMUNALNEJ

z dnia 18 stycznia 1972 r.

w sprawie zasad ustalania norm zaludnienia lokali mieszkalnych.

(Monitor Polski z dnia 8 lutego 1972 r. Nr 8, poz. 54)

Na podstawie art. 37 ustawy z dnia 30 stycznia 1959 r. — Prawo lokalowe (Dz. U. z 1962 r. Nr 47, poz. 227) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. W miejscowościach objętych publiczną gospodarką lokalami właściwe rady narodowe ustala wielkość powierzchni mieszkań przysługujących osobom wymienionym w art. 41 Prawa lokalowego.

2. Wielkość przysługującej najemcom powierzchni określa się według normy zaludnienia lokali mieszkalnych wynoszącej od 7 do 10 m² powierzchni mieszkalnej na osobę.

3. Zasiedlanie mieszkań odpowiadających obowiązującym standardom budowlanym następuje według normatywu projektowania.

§ 2. 1. Przez powierzchnię mieszkalną rozumie się sumę powierzchni izb z przeznaczenia mieszkalnych bądź z przeznaczenia niemieszkalnych (użytkowych), zajmowanych na cele mieszkalne.

2. Do powierzchni mieszkalnej nie wlicza się:

1) powierzchni kuchni oraz

2) powierzchni pomieszczeń nie odpowiadających warunkom określonym dla pomieszczeń przeznaczonych na stały pobyt ludzi.

§ 3. Normy zaludnienia lokali mieszkalnych nie mają zastosowania do:

1) jednoizbowych lokali mieszkalnych,

2) zajmowanych przynajmniej przez dwie osoby samodzielnych lokali mieszkalnych składających się z pokoju i kuchni oraz

3) lokali mieszkalnych, które zostały przydzielone w związku ze stosunkiem pracy, jeżeli praca ta ze względu na jej szczególny charakter wymaga zajmowania lokalu w określonym budynku lub zespole budynków.

§ 4. Uchwała rady narodowej, ustalająca normy zaludnienia lokali mieszkalnych, podlega ogłoszeniu w dzienniku urzędowym wojewódzkiej rady narodowej i podaniu do publicznej wiadomości w sposób przyjęty w danej miejscowości.

§ 5. Traci moc zarządzenie Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 12 kwietnia 1958 r. w sprawie zasad ustalania norm zaludnienia mieszkań (Monitor Polski Nr 26, poz. 158).

§ 6. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Gospodarki Komunalnej: Z. Drozd

56.

ZARZĄDZENIE MINISTRA GOSPODARKI KOMUNALNEJ I MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 18 stycznia 1972 r.

w sprawie zasad i trybu realizacji ponadnormatywnego wyposażenia i wykończenia mieszkań spółdzielczych.

(Monitor Polski z dnia 8 lutego 1972 r. Nr 8, poz. 55)

Na podstawie § 9 uchwały nr 281 Rady Ministrów z dnia 10 grudnia 1971 r. w sprawie zasad realizacji i finansowania uspołecznionego budownictwa mieszkaniowego (Monitor Polski Nr 60, poz. 398), po zasięgnięciu opinii Centralnego Związku Spółdzielni Budownictwa Mieszkaniowego, zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Ponadnormatywne wyposażenie i wykończenie mieszkań spółdzielczych jest realizowane — zgodnie z zapotrzebowaniem zgłoszonym przez członków spółdzielni — za dodatkowe środki własne tych członków, wnoszone do spółdzielni niezależnie od wymaganych wkładów własnych.

2. Ponadnormatywne wyposażenie i wykończenie mieszkań spółdzielczych może polegać w szczególności na wykonaniu wymienionych niżej robót wykończeniowych oraz zainstalowaniu następujących dodatkowych elementów wyposażenia mieszkania:

1) zakup i zainstalowanie mebli wbudowanych lub dostawianych (szafa bieliźniano-ubraniowa, szafka podokienna, szafka głównego miejsca pracy, szafka na sprzęt gospodarczy, szafka kredensowa wisząca, pawlacze itp.),

2) wykonanie wykładzin zmywalnych ścian łazienki i kuchni,

3) obudowa węzłów i urządzeń sanitarnych (obudowa pionów wodno-kanalizacyjnych, obudowa wanny),

4) zainstalowanie umywalki z baterią czerpalną,

5) zainstalowanie kuchni gazowej z piekarnikiem w mieszkaniach kategorii M-1 i M-2 zamiast kuchni gazowej dwupalnikowej,

6) stosowanie w łazienkach zamiast lastrico — innych właściwych materiałów podłogowych, np. terrakoty,

7) instalacja przyzywowa, połączona z domofonami i zamkami elektrycznymi przy drzwiach wejściowych do budynków posiadających więcej niż osiem kondygnacji.

§ 2. Roboty związane z ponadnormatywnym wyposażeniem i wykończeniem mieszkań spółdzielczych, w tym również z zakupem i zainstalowaniem mebli wbudowanych, powinny być ujmowane w odrębnych kosztorysach i planach rzeczowo-finansowych, sporządzanych przez spółdzielnie według wzoru ustalonego przez Centralny Związek Spółdzielni Budownictwa Mieszkaniowego. Zatwierdzone w obowiązującym trybie plany rzeczowo-finansowe stanowią podstawę do finansowania omawianych robót przez bank.

§ 3. 1. Zakres robót związanych z ponadnormatywnym wyposażeniem i wykończeniem mieszkań ustalają spółdzielnie z wykonawcą, zawierając odpowiednie porozumienie wstępne w sprawie realizacji inwestycji. Zlecenie wykonania tych robót w budynku, w formie dodatkowej umowy, nie może nastąpić później niż przy zawieraniu umowy o wykonanie danego obiektu.

2. Generalny wykonawca danego zadania inwestycyjnego ma obowiązek przyjąć do wykonania dodatkowe zlecenie, o którym mowa w ust. 1, i wykonać je w terminie ustalonym w umowie o wykonanie danego obiektu.

§ 4. Roboty związane z ponadnormatywnym wyposażeniem i wykończeniem mieszkań spółdzielczych nie obciążają nakładów inwestycyjnych przeznaczonych na spółdzielcze budownictwo mieszkaniowe i są wykonywane przez przedsiębiorstwa budowlano-montażowe w ramach pozostawianej na ten cel rezerwy mocy produkcyjnej.

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Gospodarki Komunalnej: Z. Drozd
Minister Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych: w z. R. Gerlachowski

57.

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 7 lutego 1972 r.

w sprawie pomocy kredytowej Państwa na budownictwo mieszkaniowe realizowane na terenie gromad przez pracowników niektórych uspołecznionych zakładów pracy związanych z produkcją rolną.

(Monitor Polski z dnia 28 lutego 1972 r. Nr 12, poz. 84)

Na podstawie § 1 ust. 5 uchwały nr 282 Rady Ministrów z dnia 10 grudnia 1971 r. w sprawie pomocy kredytowej Państwa dla budownictwa mieszkaniowego osób fizycznych (Monitor Polski Nr 60, poz. 399) oraz §§ 8 i 9 uchwały nr 125 Rady Mini-

strów z dnia 15 lipca 1969 r. w sprawie odsetek od kredytów udzielanych przez banki oraz od środków pieniężnych na rachunkach bankowych (Monitor Polski Nr 32, poz. 238) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Z pomocy kredytowej Państwa na budow-

nictwo mieszkaniowe, prowadzone na terenie gromad, mogą korzystać pracownicy państwowych gospodarstw rolnych wszystkich resortów, pracownicy rolniczych spółdzielni produkcyjnych oraz pracownicy zatrudnieni w jednostkach podległych bądź nadzorowanych przez Ministra Rolnictwa. Ponadto z pomocy kredytowej mogą korzystać pracownicy przedsiębiorstw lasów państwowych oraz pracownicy zatrudnieni w parkach narodowych.

2. Pracownicy wymienieni w ust. 1 mogą korzystać z pomocy kredytowej określonej w zarządzeniu, jeżeli obszar posiadanej przez nich gruntu nie przekracza 2 ha i gdy zatrudnienie ma charakter stały.

§ 2. 1. Budownictwem mieszkaniowym w rozumieniu zarządzenia jest:

1) budowa domów jednorodzinnych lub lokali w małych domach mieszkalnych,

2) kapitalny remont domów jednorodzinnych lub lokali w małych domach mieszkalnych.

2. W ramach budownictwa mieszkaniowego może być ponadto realizowana budowa budynku gospodarczego związanego funkcjonalnie z budynkiem mieszkalnym oraz budowa studni.

§ 3. Kredyt może być udzielony, jeżeli powierzchnia użytkowa domu (lokalu) nie przekracza 110 m², w razie zaś gdy część domu (lokalu) jest przeznaczona na potrzeby wynikające z pracy zawodowej właściciela — 140 m².

§ 4. 1. Kredyty są udzielane przez Bank Rolny ze środków przewidzianych na inwestycje ludności wiejskiej.

2. Kredyt jest udzielany na wniosek budującego, zaopiniowany przez zakład pracy zatrudniający pracownika oraz przez wydział rolnictwa i leśnictwa prezydium powiatowej rady narodowej.

§ 5. 1. Warunkiem udzielenia kredytu jest:

1) własność (współwłasność) lub samoistne posiadanie na terenie gromady normatywnej działki budowlanej lub innego prawa rzeczowego uprawniającego do zabudowy oraz posiadania pozwolenia na budowę,

2) posiadanie wkładu własnego w wysokości co najmniej 20% kosztów budowy, a w razie kapitalnego remontu co najmniej 10% kosztu robót remontowych.

2. Osoby przeprowadzające kapitalny remont na podstawie nakazu wydanego przez właściwy organ nadzoru budowlanego są zwolnione z obowiązku posiadania wkładu własnego.

3. Na wkład własny zalicza się środki pieniężne, udokumentowaną wartość zgromadzonych materiałów budowlanych oraz wartość robót budowlanych, wykonanych przed uzyskaniem kredytu bankowego.

§ 6. 1. Kredyt na budowę domu jednorodzinnego lub lokalu w małym domu mieszkalnym może być przyznany do wysokości 80% normatywnych kosztów budowy domu o powierzchni nie przekraczającej 110 m². Dla ustalenia normatywnych kosztów budowy domu (lokalu) przyjmuje się szacunkową cenę 1 m² w wysokości 3.000 zł.

2. Kredyt na kapitalny remont domu jednorodzinnego lub lokalu w małym domu mieszkalnym nie może przekraczać 60% kosztów remontu. Kredyt na kapitalny remont może być przyznawany osobom

nieuprawnionym do uzyskania środków na ten cel z innych źródeł i nie posiadającym warunków do wykonania remontu ze środków własnych oraz gdy ich dochód miesięczny netto przypadający na 1 członka rodziny nie przekracza 2.000 zł.

§ 7. Okres spłaty kredytów udzielonych na budowę nie może przekraczać 30 lat, a na kapitalny remont 10 lat.

§ 8. 1. Oprocentowanie kredytów na budowę wynosi:

1) dla kredytów nie przekraczających 130.000 zł — 1% w stosunku rocznym,

2) dla części kredytów przekraczających 130.000 zł — 6% w stosunku rocznym.

2. Oprocentowanie kredytów na kapitalne remonty wynosi:

1) dla kredytów nie przekraczających 60.000 zł — 1% w stosunku rocznym,

2) dla części kredytów przekraczających 60.000 zł — 6% w stosunku rocznym.

3. W razie zwłoki w spłacie kredytu bank pobiera dodatkowo:

1) 4% w stosunku rocznym od kredytów o oprocentowaniu 1%,

2) 6% w stosunku rocznym od kredytów o oprocentowaniu 6%.

§ 9. Przepisy § 6 ust. 1 i § 8 ust. 1 i 3 mają zastosowanie również do kredytów przyznawanych na budownictwo mieszkaniowe jednorodzinne na terenie gromad realizowane dla pracowników, o których mowa w § 1, przez spółdzielnie budownictwa mieszkaniowego zrzeszone w Centralnym Związku Spółdzielni Budownictwa Mieszkaniowego.

§ 10. 1. Spłata kredytu następuje w równych ratach kwartalnych i rozpoczyna się najpóźniej po upływie:

1) trzech lat od daty przyznania kredytu na budowę,

2) dwóch lat od daty przyznania kredytu na kapitalny remont.

2. Kredyt podlega zabezpieczeniu w formie przewidzianej w przepisach o zabezpieczeniu pożyczek na finansowanie budownictwa mieszkaniowego.

§ 11. 1. Inżynierowie i technicy rolnictwa, mechanizacji rolnictwa, budownictwa rolniczego, melioracji, geodezji i leśnictwa oraz zootechnicy, lekarze i technicy weterynarii mają prawo do umorzenia 20% każdej terminowo spłacanej raty kredytu uzyskanego na budowę domu jednorodzinnego lub lokalu w małym domu mieszkalnym na terenie gromady. Prawo do umorzenia 20% terminowo spłacanej raty pożyczki przysługuje również współmałżonkowi w razie śmierci kredytobiorcy.

2. Warunkiem częściowego umorzenia kredytu jest wykonywanie przez osobę wymienioną w ust. 1 zawodu na terenie gromady oraz zamieszkiwanie w wybudowanym domu (lokalu), co powinno być stwierdzone przez biuro właściwej gromadzkiej rady narodowej. Warunek wykonywania zawodu na terenie gromady nie ma zastosowania w razie przejścia kredytobiorcy na emeryturę lub uzyskania renty. Warunek ten nie dotyczy również współmałżonka w razie śmierci kredytobiorcy.

3. Umorzenia kredytów są dokonywane w ciężar budżetu właściwej powiatowej rady narodowej.

§ 12. 1. Przyznane kredyty wypłacane są w miarę postępu robót na kredytowanych obiektach i zużycia na nie środków własnych przez budujących.

2. Bank Rolny kontroluje zużycie wypłacanych kredytów zgodnie z ich przeznaczeniem oraz realizacją robót.

§ 13. Traci moc zarządzenie Ministrów Finansów i Rolnictwa z dnia 2 kwietnia 1966 r. w sprawie po-

mocy finansowej Państwa na indywidualne budownictwo mieszkaniowe na terenie gromad dla pracowników niektórych uspołecznionych zakładów pracy związanych z produkcją rolną (Dziennik Urzędowy Ministerstwa Rolnictwa Nr 3, poz. 18).

§ 14. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: *S. Jędrychowski*

Instytut Wydawniczy CRZZ — Warszawa, ul. Spasowskiego 1/3

WARUNKI PRENUMERATY

Cena prenumeraty: kwartalnie — zł 10.—, półrocznie — zł 20.—, rocznie — zł 40.—

Institucje państwowe, społeczne, zakłady pracy, szkoły itp. mogą zamawiać prenumeratę wyłącznie w miejscowych Oddziałach i Delegaturach „Ruch”, w terminie do 25 listopada na rok następny.

Prenumeratorzy indywidualni mogą opłacać prenumeratę w urzędach pocztowych i u listonoszy, lub dokonywać wpłat na konto PKO Nr 1-6-100020 — Centrala Kolportażu Prasy i Wydawnictw „Ruch” Warszawa, ul. Towarowa 28 (w terminie do 10 dnia miesiąca poprzedzającego okres prenumeraty).

Prenumeratę ze zleceniem wysyłki za granicę, która jest o 40% droższa od prenumeraty krajowej, przyjmuje Biuro Kolportażu Wydawnictw Zagranicznych „Ruch” Warszawa, ul. Wronia 23, konto PKO Nr 1-6-100024.

Sprzedaż egzemplarzy numerów zdezaktualizowanych, na uprzednie pisemne zamówienia, prowadzi Centrala Kolportażu Prasy i Wydawnictw „Ruch” Warszawa, ul. Towarowa 28.
